

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Marcelou Uhříčkovou ve věci

žalobce: **A. B.**, narozený X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2023, č. j. OAM-644/ZA-ZA11-P15-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 28. 2. 2023 k Městskému soudu v Praze a následně postoupenou zdejšímu soudu, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žaloba

2. Žalobce konstatuje, že během pobytu v Uzbekistánu porušil náboženské tradice. Rozmyslel si totiž vztah s krajankou, která si jej chtěla vzít, čímž urazil čest její rodiny, jež se obrátila na tamní polici s množstvím stížností na žalobce s cílem jej poškodit. Jeho obavy pak

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

pramení z toho, že měl jako praktikující muslim mimomanželský poměr s jinou muslimkou, která jej navíc obvinila ze znásilnění. Přestože uzbeký právní řád mimomanželské poměry neupravuje, jsou z pohledu náboženských tradic nepřipustné, neboť zostuzují rodinu ženy, což platí tím spíše v situaci, kdy s ní muž odmítne uzavřít sňatek. Rodina žalobcovy bývalé partnerky tak pociťuje legitimní důvod pro pronásledování žalobce, který se promítá i do vztahu žalobce se státem. Žalobce nemůže hledat pomoc u místní policie, neboť osoba, která mu vyhrožuje a usiluje o jeho zabití, je místním policistou.

3. Žalovanému pak žalobce vytýká to, že nepostupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a nevedl správní řízení tak, aby zjistil skutečný stav věci. Vůbec se totiž nevěnoval tomu, zda v Uzbekistánu existuje orgán vnitřní kontroly, který by byl obdobou české GIBS a dohlížel by na zákonnost postupů policistů. Žalovaný pouze obecně hodnotil úroveň dodržování lidských práv v Uzbekistánu bez toho, aby zohlednil žalobcovu individuální situaci a jeho obavy. Napadené rozhodnutí pak nerozptyluje žalobcův strach z toho, že uzbeká policie nebude v případě, že se na ni žalobce obrátí, postupovat objektivně a spravedlivě. Žalovaný se nevypořádal s otázkou, zda v Uzbekistánu existuje orgán, na nějž by se žalobce mohl v případě nezájmu policie o jeho ochranu obrátit a dovolávat se u něj pomoci (konkrétně se žalovaný nezaobíral případnou existencí úřadu ombudsmana). Žalobce má za to, že původně soukromoprávní spor přerůstá v pravděpodobné pronásledování jeho osoby státem z důvodu profesní solidarity policistů s agresorem, který je policistou.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Žalobce podle něj odešel ze své vlasti v roce 2012 za prací do Polska a o udělení mezinárodní ochrany požádal s cílem legalizovat svůj pobyt na území České republiky a vyhnout se hrozícímu vyhoštění. V průběhu správního řízení žalobce dále uvedl, že se obává opětovných potíží s ženou, která se do něj v minulosti zamilovala. V žalobě však je prezentován zcela nový, dříve neuváděný příběh o mimomanželském poměru, následném náboženském pronásledování až rodinné mstě, jež mají být založeny na policejní šikaně opírající se zřejmě o přátelské vazby některého ze členů rodiny s policistou. Žalobcova dřívější tvrzení jsou v žalobě přetvářena do příběhu, jenž by potenciálně mohl být azylově relevantnější než původní žalobcův příběh. Žalovaný přitom považuje způsob, jakým byla žaloba sepsána, za nemístný, amatérský a ve vztahu k žalobci coby klientovi advokáta až za neprofesionální.
5. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný připomíná původní azylový příběh žalobce i způsob, jakým se s ním v napadeném rozhodnutí vypořádal, přičemž zdůrazňuje, že žena, která se do žalobce v minulosti zamilovala, na něj měla podat trestní oznámení na policii a obvinit jej ze znásilnění, avšak dle tvrzení samotného žalobce policie jejímu tvrzení neuvěřila, jelikož se jednalo o profesionální prostitutku. Obavy žalobce související s touto ženou proto žalovaný považoval za nedůvodné, spekulativní a nadhodnocené. Žalobní argumentace pak nemá v původním azylovém příběhu žalobce podporu a opírá se o skutečnosti, které žalobce nikdy netvrdil. Žalobce ve správním řízení ani neuváděl, že by měl ve své vlasti jakékoli jiné problémy, tím méně pak problémy s policií, uzbekými státními orgány nebo bezpečnostními složkami, které by jej vedly k odjezdu ze země.
6. Žalovaný také upozorňuje na to, že žalobce v České republice dlouhodobě pobýval nelegálně a dokonce byl uznán vinným ze spáchání přečinu ublížení na zdraví a byl odsouzen mj. k trestu vyhoštění, který nevykonal, a namísto toho podal žádost o mezinárodní ochranu.

Podání žádosti o mezinárodní ochranu tak je třeba hodnotit jako ryze účelový krok, přičemž snahu o legalizaci pobytu na území nelze zařadit mezi taxativní důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Nynější obecné a nepravdivé žalobní výhrady dle mínění žalovaného nemohou zpochybnit správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.

Obsah správního spisu

7. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 6. 2022.
8. Dne 4. 7. 2022 ke své žádosti uvedl, že je uzbeký státní příslušník, není členem politické strany či politické skupiny, je svobodný, bezdětný, zdravý a ve své vlasti byl naposledy v roce 2012. Původně disponoval polským vízem, v Polsku pobýval a pracoval do konce roku 2014. Poté přicestoval do České republiky jako turista a už zde zůstal. V České republice pobýval vždy na základě víza strpění a od roku 2018 se zde zdržuje nelegálně. Dle svých slov se bohužel dostal do rvačky a byl za to soudně potrestán. Mezi důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu zařadil to, že disponuje výjezdním příkazem, avšak do Uzbekistánu se vrátit nechce. Zamilovala se tam do něj kdysi jedna žena, která si jej chtěla vzít. Žalobce však její lásku odmítl a ona mu neustále dělá v Uzbekistánu problémy, chodí za jeho rodiči a mluví o něm. Chodí také na policii a podává oznámení. Žalobce konstatoval, že má strach, aby třeba někomu nezaplatila, aby jej zbil. Podle něj jde o neopětovanou lásku z jeho strany a „*tohle žena neodpustí*“.
9. Dne 4. 7. 2022 byl s žalobcem proveden pohovor, při němž k problémům se zmiňovanou ženou uvedl, že se s ní seznámil v roce 2008. Pracovala podle něj jako „*luxusní prostitutka*“, žalobce si od ní půjčil peníze na cestu do zahraničí a vrátil jí je poté, co se dostal do Polska. Ona si však myslela, že se vezmou. Později šla na policii a ze msty si vymyslela, že ji žalobce znásilnil. Policie však její verzi neuvěřila, neboť věděla, že šlo o profesionální prostitutku. K dotazu, zda žalobci dělala nějaké další problémy, žalobce uvedl: „*víceméně jen tohle*“. Dodal, že ji naposled viděl v roce 2012 a telefonicky s ní naposledy hovořil v roce 2014. Dále uvedl, že má strach, že jej tato žena různě pošpinila a že by jej policie mohla po návratu do vlasti na základě takových řečí zavřít, což by jeho nemocná matka „*nepřežila*“ nebo by se z toho „*zbláznila*“. Se státní správou, policií, soudy nebo s armádou ale žalobce v zemi svého původu problémy nikdy neměl. Uvedl, že byl naprosto spořádaným občanem s „*čistým trestním rejstříkem*“. Žalobce dále vyjádřil obavu z toho, že by zmiňovaná žena mohla jít na policii a falešně jej obviňovat, neboť si jej dle mínění žalobce stále chce vzít za manžela, a pokud se tak nestane, bude se mu mstít. Sdělil, že přestěhování v rámci Uzbekistánu by nepomohlo, s vysvětlením: „*ta ženská si mě tam určitě najde všude*“. V České republice jej však nenašla, neboť pouze žalobcova rodina ví o tom, že je zde. K dotazu, jak mezinárodní ochrana pomůže jeho potížím s touto ženou, uvedl, že neví, ale chtěl by zde nadále zůstat.
10. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2022 (pravomocného k 16. 6. 2022) dále vyplývá, že žalobce byl odsouzen z přečinů ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky a odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců s podmíněným odkladem, jakož i mj. k trestu vyhoštění v trvání dvou let.
11. Součástí správního spisu jsou dále dokumenty, které žalovaný opatřil o zemi původu žalobce, a to zpráva švédské migrační rady z prosince 2020 s názvem *Uzbekistán – Migrace a návrat*, dále vlastní rešerše žalovaného k Uzbekistánu z března 2022 s názvem *Bezpečnostní a politická situace v zemi – vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv*, informace k činnosti policie ve vztahu k ochraně práv občanů a k činnosti úřadu

ombudsmana sdělené k dotazu žalovaného v jiné věci dne 16. 5. 2022 ze strany zastupitelského úřadu v Taškentu a informace sdělené týmž zastupitelským úřadem dne 3. 8. 2022 k situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti.

12. Z vlastní rešerše žalovaného se mj. podává, že politický systém v Uzbekistánu je hluboce autoritářský, civilní úřady udržují kontrolu nad ozbrojenými složkami země, udělení trestu smrti není možné, avšak problematická je ochrana proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení a trestání, když hrozbě mučení dle rešerše ve zvýšené míře čelily osoby nařčené z islámského extrémismu. Zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu a zahraničního cestování, emigrace a repatriace a vláda tato práva obecně dodržovala. Ozbrojený konflikt v zemi neprobíhal.
13. Podle informací poskytnutých zastupitelským úřadem dne 16. 5. 2022 je uzbecká policie průměrně fungujícím vnitrostátním ochranným prostředkem hájení práv občanů a je schopna přijmout opatření, pokud se na ni občan obrátí s obavou z ohrožení. Zákon upravuje možnost podat stížnost proti státnímu orgánu a úředníku a její ignorování je považováno za porušení zákona a může mít až trestněprávní důsledky. Objevil se však i případ, kdy policie bezdůvodně odmítla zahájit trestní řízení proti bývalému řediteli Centra pro kulturní dědictví „z důvodu interferencí z vysokých míst“.

K případům zneužití státní moci dochází, přičemž citovaná zpráva poukazuje především na korupční jednání na vysokých postech. V Uzbekistánu existuje úřad ombudsmana, který však není nestranný, a dojde-li k porušení práv občana ze strany vysoce postaveného úředníka, a jedná-li se tak o citlivou věc, není úřad ombudsmana efektivní. Obdobné platí i ve vztahu k Národnímu centru pro lidská práva.

14. Na základě výše uvedených podkladů žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem. Ve vztahu k důvodu dle § 12 písm. a) zákona o azylu konstatoval, že žalobce neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by mohl být pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, neboť žalobce nebyl členem žádné politické strany či skupiny ani nezmínil jakékoli potíže politického charakteru. Důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) téhož zákona žalovaný rovněž neshledal. Žalobce nezmínil, že by se ve své vlasti potýkal s diskriminací z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů, ani netvrdil, že by mu pronásledování z těchto či obdobných důvodů hrozilo. Odchod ze země byl v roce 2012 motivován pracovními důvody a o udělení mezinárodní ochrany žalobce dle žalovaného požádal s cílem legalizovat pobyt na území České republiky a vyhnout se správnímu vyhoštění. Jeho žádost žalovaný vyhodnotil jako ryze účelovou, přičemž zdůraznil, že snaha o legalizaci pobytu nepatří mezi taxativně vyjmenované důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobcova tvrzení ohledně obavy z kroků ženy, která se do něj v minulosti zamilovala a která by jej mohla z něčeho obvinít nebo někomu zaplatit, aby jej zbil, žalovaný označil za subjektivní a nepodloženou spekulaci. Sám žalobce vypověděl, že policie již dříve obvinění této ženy neuvěřila, proto se žalovanému taková obava nejevila jako důvodná. V případě protiprávního jednání této ženy žalobce může využít prostředky ochrany, které nabízí Uzbekistán. Zejména se může obrátit na policii, když ani dříve s uzbeckými státními orgány či bezpečnostními složkami problémy neměl. Dle žalovaného není důvod se domnívat, že by mu tyto nebyly schopny nebo ochotny pomoc a ochranu nabídnout.

15. Důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, neboť v České republice nebyl udělen azyl žádnému z rodinných příslušníků žalobce. Ve vztahu k humanitárnímu azylu dle § 14 zákona o azylu žalovaný konstatoval, že pro jeho udělení neshledal důvod zvláštního zřetele hodný, když žalobce je dospělou, svéprávnou osobou, je zdravý, nemá žádné zvláštní potřeby, může si vydělávat práci a ve své vlasti má matku. Doplnkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu žalovaný žalobci neudělil s odůvodněním, že v Uzbekistánu není možné udělit trest smrti a nejsou zde žádné zvláštní okolnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven jiné hrozbě vážné újmy. Žalovaný se státními orgány dříve problémy neměl, nebyl v zemi svého původu trestán ani trestně stíhán, opustil svou vlast s plným vědomím státních orgánů a jeho obava z případných kroků ženy, která se do něj zamilovala, byla nepodloženou spekulací. Žalobci v případě návratu ani nehrozí vážná újma z důvodu svévolného násilí, neboť v Uzbekistánu neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Předpoklady pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu v případě žalobce též nebyly dány.

Posouzení věci krajským soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno ve smyslu § 24a odst. 2 zákona o azylu dne 13. 2. 2023), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
17. Po skutkové a právní stránce soud věc posoudil úplně a *ex nunc* (tj. podle stavu ke dni rozhodnutí soudu). Čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1

procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 29. 6. 2022, dopadá na toto řízení procedurální směrnice a § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.

18. Povinnost soudu zohlednit nové skutečnosti však neznamená, že uvedení jakékoli novoty automaticky povede ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Jak v této souvislosti konstatoval Nejvyšší správní soud, „[ž]adatel o mezinárodní ochranu má však též primárně povinnost uvést v řízení před správním orgánem všechny skutečnosti, které jsou mu známy a které mohou být relevantní z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany, a dát příležitost správnímu orgánu, aby o takto přednesených důvodech jeho žádosti kvalifikovaně rozhodl. (...) Neuvedl-li stěžovatel v řízení před správním orgánem posuzujícím jeho žádost všechny relevantní skutečnosti, neumožnil mu je kvalifikovaně posoudit a učinit součástí rozhodnutí, musí nést riziko v podobě zamítavého rozhodnutí. Povinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vyličení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných

změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů“ (viz rozsudek ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32).

19. Samotná skutečnost, že žadatel uvádí v žalobě nové skutečnosti, které by podle něj měly vést k udělení mezinárodní ochrany, tedy nevede k tomu, že soud vždy bez dalšího zruší rozhodnutí žalovaného a vrátí mu věc k dalšímu řízení s pokynem, aby se takovými novými skutečnostmi zabýval. Soud v případě nově tvrzených skutečností musí především vážit, zda se vůbec jedná o tvrzení věrohodná (resp. zda nejde o tvrzení zjevně nevěrohodná či lživá) a pokud ano, tak zda by mohly zvýšit pravděpodobnost uznání žadatele (žalobce) za osobu požívající mezinárodní ochrany (tedy zda jde o tvrzení azylově relevantní). Zároveň soud musí vyhodnotit, zda nově tvrzené skutečnosti nemohl žalobce uvést již ve správním řízení, když obecně platí, že těžiště zjišťování skutkového stavu a azylově relevantních důvodů leží v řízení před žalovaným (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 3 Azs 360/2019-76). Pouze kladné odpovědi na tyto otázky by mohly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.
20. Lze také připomenout, že povinností žadatele o azyl není, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57), a že pokud se žadatel o mezinárodní ochranu během řízení drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83). Pokud žadatel až v řízení před soudem uvádí nové skutečnosti, je na soudu, aby posoudil, zda tyto nebyly bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve správním řízení (typicky by šlo o skutečnosti, které nastaly až v řízení před správním orgánem a žadateli o mezinárodní ochranu nebyly známy; srov. již citovaný rozsudek č. j. 10 Azs 194/2015-32), případně zda nenastaly jiné ospravedlnitelné důvody odůvodňující pozdní přednesení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16.
21. Na základě shora uvedených východisek soud přistoupil k posouzení důvodnosti žaloby a přezkoumání napadeného rozhodnutí, a to v mezích uplatněného žalobního bodu (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se k výzvě podle druhé věty citovaného ustanovení nevyjádřil, protože měl soud za to, že i jeho souhlas s rozhodnutím bez jednání byl dán.
22. Soud předně ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobce v žalobě prezentuje „azylový příběh“, který je po skutkové stránce odlišný, resp. značně modifikovaný oproti příběhu, který prezentoval v průběhu správního řízení. Současně však žalobce nevysvětluje, z jakého důvodu většinu z nyní

uváděných skutečností nesdělil již při podání žádosti o mezinárodní ochranu či při pohovoru dne 4. 7. 2022 (popř. kdykoli později do dne vydání napadeného rozhodnutí), ba dokonce se prostřednictvím žalobní argumentace snaží vyvolat dojem, že všechny skutečnosti uváděl již ve správním řízení a žalovaný jim pouze nevěnoval dostatečnou pozornost či je nesprávně posoudil. Podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce zdůvodňoval tím, že mu byl vydán výjezdní příkaz, avšak do země svého původu se vrátit nechce, a dodával, že se tam do něj kdysi zamilovala jedna žena (luxusní prostitutka), jejíž lásku odmítl a kterou si nechtěl vzít,

načež mu ona dělala v Uzbekistánu problémy, neboť chodila za jeho rodiči i na policii, kde ze msty podala trestní oznámení pro znásilnění, avšak policie jejímu tvrzení neuvěřila, neboť šlo o prostitutku. Ve správním řízení též vyjádřil obavu, že by tato žena mohla někomu zaplatit, aby žalobce zbil, nebo že by jej mohla jinak pošpinit, a zapříčinit tak jeho uvěznění. V řízení před soudem se žalobce (resp. jeho zástupce) naproti tomu pokusil zasadit celý příběh do jiné roviny, neboť svou obavu již nezakládá na krocích této ženy, nýbrž na tom, že s ní měl mimomanželský poměr, čímž zneuctil ji i její rodinu, což v kontextu náboženských tradic ještě zhoršil tím, že si ji odmítl vzít, a tak založil důvod pro jakési náboženské pronásledování a rodinnou mstu. Navíc žalobce zcela nově uvádí, že někdo z rodiny této ženy (pravděpodobně její otec, avšak z žaloby to není jednoznačně patrné) je místním policistou a žalobci vyhrožuje a snaží se jej zabít, pročez má žalobce za to, že se nebude moci dovolat ochrany ani u policie, resp. u státu.

23. Soud hodnotí veškerá nová žalobní tvrzení jako velmi nevěrohodná a pouze účelově vymyšlená. Žalobce vůbec nevysvětluje, proč se o údajném náboženském podtextu celého příběhu nezminil již v řízení před žalovaným a proč žalovanému nesdělil, že příbuzný této „ženy z minulosti“ je policistou, který se mu (dosud) snaží mstít a ublížit, a proč již ve správním řízení nevyjádřil své obavy z toho, že by se nemusel ve své vlasti dovolat ochrany u policejních orgánů. Žalobce v řízení před žalovaným absolvoval dne 4. 7. 2022 dva pohovory, při kterých měl dostatek příležitostí k tomu, aby sdělil i ty skutečnosti, které nyní prezentuje v žalobě. Na dotaz, zda měl v zemi svého původu někdy problémy s policií, žalobce výslovně uvedl, že je nikdy neměl, přičemž také uváděl, že policie dřívějším smyšleným tvrzením o znásilnění neuvěřila. Bylo-li by pravdou, že příbuzný „ženy z minulosti“ (resp. bývalé partnerky, jak ji žalobce označuje v řízení před soudem) je místním policistou, který se žalobci snaží mstít a docílit jeho smrti, jistě by žalobce takovou skutečnost sdělil již žalovanému. Nynější tvrzení žalobce o tom, že veškerá msta pramení z toho, že tuto ženu (bývalou partnerku) a její rodinu zneuctil mimomanželským vztahem, pak je vysoce nevěrohodné také v kontextu toho, že se mělo jednat o „*luxusní*“ či „*profesionální prostitutku*“, pročez soud žalobním tvrzením vůbec neuvěřil. Žalobce nadto byl již ve správním řízení zastoupen advokátem. Advokát převzal právní zastoupení v červenci 2022, přičemž tak učinil sice již po proběhlých pohovorech s žalobcem, nicméně téměř čtyři měsíce před tím, než byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (této možnosti využil prostřednictvím substitučního zástupce), a téměř půl roku před vydáním napadeného rozhodnutí. Též zástupce žalobce tak měl dostatek času na to, aby již ve správním řízení sdělil žalovanému skutečnosti, které nyní prezentuje v žalobě, a aby přesvědčivě zdůvodnil, proč nebyly předtím tvrzeny samotným žalobcem. Žalobce nadto pobývá v Evropské unii již od roku 2012, v České republice pak od roku 2014. V jeho případě tedy nesdělení veškerých podstatných informací již ve správním řízení nemohlo být ani důsledkem šoku či určitého stupně zmatenosti ze zcela jiného kulturního prostředí, ve kterém by se ocitl po dlouhém, nelehkém a často utajeném cestování, jako tomu může být u některých žadatelů o mezinárodní ochranu (srov. odst. 38 nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 425/16).
24. S ohledem na shora uvedené tak soud nepřikládal novým žalobním tvrzením žádnou váhu a při přezkumu napadeného rozhodnutí je nezohlednil, neboť je pokládal za nevěrohodná a nepravdivá. Jednalo-li by se přesto o tvrzení založená na pravdě, což soud nepředpokládá, pak žalobci nic nebránilo v tom, aby je uvedl již ve správním řízení.

25. Vzhledem k tomu, že žalobce nepředestřel svá tvrzení o tom, že by se mu ze strany policie či státu nemuselo v jeho vlasti dostat účinné ochrany, již ve správním řízení, neshledal soud pochybení

žalovaného v tom, že se v napadeném rozhodnutí nevěnoval vnitřním či vnějším prostředkům kontroly postupu policistů, jak mu v jediném žalobním bodě vytýká žalobce. Žalovaný naproti tomu vhodně odkázal žalovaného ohledně jeho obav z možných protiprávních kroků oné ženy (bývalé partnerky) na policii, s níž žalobce dle svých vlastních tvrzení uváděných během správního řízení žádné problémy neměl a ve vztahu k níž nebylo za daných okolností namístě se domnívat, že by žalobci neposkytla ochranu. V tomto ohledu žalovaný opatřil také dostatečné podklady, z nichž ověřil, že uzbecká policie je schopna poskytnout občanům ochranu a že existují prostředky, jak se případně domoci nápravy chybných či absentujících postupů policie (byť přímo v napadeném rozhodnutí žalovaný tyto mechanismy kontroly pro nadbytečnost nerozebíral).

26. Nad rámec nutného odůvodnění soud dodává (byť zde žalobní argumentace nesměruje), že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo že by mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Žalobce rovněž netvrdil žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mu v Uzbekistánu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, přičemž s obavami z možného jednání jeho bývalé partnerky se žalovaný v napadeném rozhodnutí adekvátně vypořádal.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Vzhledem k tomu, že žalobní bod nebyl důvodný a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval a netvrdil, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto ani žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. června 2023

Mgr. Marcela Uhříčková, v.r.
samosoudkyně